

ALEXANDRA ANDREICA

M & M

Volumul 1

MARCO

Timișoara, 2019

Capitolul I

— Alt băiat, Maria? Serios? Câtă au fost luna asta, trei?

— Nepotrivire de caracter, zâmbi ea malefic. Haide, nu te supără!

— Ar trebui să înveți mai mult! De fapt, dacă mă gândesc mai bine, chiar mi-ai promis asta!

— Știu, știu, dar chiar îmi place băiatul ăsta. Are el ceva ce mă atrage, iar dacă te face să te simți mai bine, oftă ea resemnată, dându-și ochii peste cap când îmi văzu expresia, o să stau doar puțin, apoi vin să învățăm. E bine aşa?

— Mult mai bine, am zâmbit triumfătoare. Vezi că te aştept! am spus întinzând un deget spre ea, apoi am pupat-o de rămas bun.

Maria era o prietenă bună, foarte bună, doar că avea slăbiciunea băieților și a petrecerilor, în care mă târa după ea de fiecare dată când prindea ocazia. Am dat din cap zâmbind. Eu mă lăsam în voia ei, poate ăsta era motivul pentru care eram prietene atât de bune, pe lângă faptul că suntem aşa de diferite, totuși avem o chimie extraordinară.

Ai mei nu erau acasă, munceau mult, în special tata. E arhitect și pot să spun că lui îi datorăm totul: casa mare cu etaj, cele două mașini, vacanțele în străinătate... și mama muncea, însă salariul ei era pentru banii ei de buzunar. Cel puțin, aşa spunea tata că se numește suma modestă pe care ea o primea de la editura la care lucra. De ce muncea? Din plăcere probabil, din respect pentru sine... nu știu. Cert e că mă înțelegeam mult mai bine cu tata decât cu ea, se obișnuise cu răsfățul și viața bună pe care tata i-o crease și devenise o „doamnă a societății”, cum îi plăcea ei să își spună.

Iar eu... eu aveam doar opt-sprezece ani, eram în ultimul an de liceu și voiam să învăț din greu pentru a avea o carieră strălucită, la fel ca tata. Așa că nu am mai așteptat-o pe Maria și m-am pus să învăț. Tocmai terminasem un eseu, când prietena mea apără la ușă.

I-am deschis și era toată numai un zâmbet.

— Oh, Elena, habar nu ai ce super e băiatul ăsta, păcat că a trebuit să vin să învăț, se posomorî ea dintr-o dată, fluturând din gene spre mine.

— Sunt sigură că o să fie la fel de „super”, am spus accentuând ultimul cuvânt și data viitoare. Acum, ne așteaptă Geometria! I-am aruncat în brațe o carte și o culegere suficient de groase, cât să o văd strâmbând din nas.

— Super, bombăni ea nemulțumită.

Am tras-o de mâină până sus în camera mea și ne-am pus amândouă pe jos, încunjurate de cărți și de caiete. Am stat în liniste un timp, încercând să rezolvăm problemele dificile cu o grămadă de subpuncte.

— Aș fi vrut să fi fost și tu cu mine, Elena, vorbi ea iar într-un final. Se vedea clar că mintea ei zbura în altă parte. Andrei e foarte drăguț și are un prieten chiar foarte arătos, îl cheamă Marco.

— Îhî...

— Hei, tocmai ți-am spus că are un prieten!

— Știi că nu mă interesează, Maria. Un băiat nu ar face altceva decât să complice lucrurile și să-mi distra că atenția de la ceea ce mi-am plănit de mult timp.

— Dar e atât de plăcut să ți se distra că atenția căteodată, zâmbi ea cu subînțeles și ne-a pufnit râsul pe amândouă.

Aproape se însurase când Maria își pregăti ghiozdancul ca să se întoarcă acasă, deși nu plecă până nu mă

puse să îi promit că îl voi cunoaște și eu pe Andrei al ei. L-am promis mai mult pentru a scăpa de insistențele ei și aşa m-am trezit cu ziua de mâine programată fără voia mea.

Mi-am aşezat cu grijă hainele pentru mâine, imediat cum am ieșit din duș. Am apăsat pe butonul „play” al casetofonului cu CD cumpărat acum câțiva ani și care, prin nu știu ce minune, încă mai mergea. Camera era inundată de acordurile fine ale unei melodii de dragoste, iar un mic oftat mi-a scăpat printre buze.

Da, poate că era o senzație plăcută să te plimbi cu cineva de mâină, el să îți fure un sărut, să te privească timid și să se bâlbâie din cauza fiorilor primei iubiri. Cineva atent și grijilu.

Mi-am scuturat ușor capul. Da, se vede că este târziu. Încep să am idei tot mai prostești.

M-am întins în pat și am lăsat somnul să mă fure pe nesimțite.

Soarele plăcut de primăvară era cel mai bun deșteptător. Eram odihnită și gata de școală. Mi-am îmbrăcat jeansii preferați, de un albastru deschis, o cămașuță albă din material fin și un cardigan subțire. Mi-am prins părul șaten, lung până la brâu, în coadă și mi-am rimelat genele pentru a scoate culoarea verde a ochilor puțin în evidență. Eram gata.

La ora de geometrie tocmai Maria fusese chemată să prezinte tema și răsuflă ușurată, doar o făcusem împreună cu o zi înainte. I-am trimis o privire care era echivalent cu „ți-am spus eu” și ea a afișat zâmbetul ei nevinovat.

Istoria a fost la fel de plăcitoare, predată de o doamnă care ieșise de ceva timp în pensie. Dar, când ea îl întrebă pe unul dintre colegi ce știe despre Napoleon, el răspunse: „El știe ceva despre mine?”. A fost una dintre puținele dăți când clasa s-a animat la ora ei.

Când soneria anunță sfârșitul orelor, Maria mă aștepta nerăbdătoare să îmi strâng lucrurile.

— Haide, Elena! Va crede că nu mai vin!

— Relaxează-te, am liniștit-o. O fată trebuie să se lase mereu așteptată.

— De aceea o să mori tu virgină, glumi ea și eu mi-am dat ochii peste cap în fața umorului ei total nepotrivit. Haide!

M-am lăsat apucată de braț și aproape târâtă afară. Nu aveam chef de întâlnirile ei, dar îmi dădusem cuvântul cu o zi înainte.

— Să, unde mergem mai exact? am întrebat-o.

— În parc, răspunse ea senină.

Ne-am grăbit spre parcul din centru unde la jumătatea acestuia stătea pe o bancă un băiat înalt și răsfirat, aproape blond și cu ochi albaștri, care zâmbi când ne văzu.

El trebuia să fie.

Maria se grăbi spre el și îi sări în brațe, sărutându-se aproape fără rușine câteva minute. Mi-am întors privirea așteptând ca cei doi să își consume dragostea. Într-un final, draga mea prietenă își aduse aminte și de mine.

— Stai, stai, stai! chicoti ea. Andrei, vreau să îți-o prezint pe cea mai bună prietenă a mea, Elena. Elena, el este Andrei.

Băiatul întinse o mână spre mine, zâmbind bland. Deși nu îmi plăcea faptul că arăta ca un vagabond, atitudinea lui caldă mă făcu să îi strâng mâna și să îi zâmbesc și eu.

— Deci, tu mi-ai furat prietena în ultimele zile? am glumit.

— Nu am ce să fac, pur și simplu nu mă pot sătura de ea, spuse el și o ridică în brațe, învârtind-o în aer de câteva ori.

Lipsa lor de inhibiție mă stânjenea puțin, dar văzându-mi prietenă atât de fericită, mă gândeam că probabil băiatul ăsta face și ceva bun.

— I-am spus Elenei despre Marco, poate le faci cunoștință, chicoti Maria.

Băiatul mă privi în semn de scuză.

— Nu cred că e o idee bună. Pe Marco îl văd cu fete doar când are chef de nebunii, nu cred că prietena ta caută un prieten cu beneficii, spuse el privindu-mă din cap până în picioare.

Nu, nu arătam ca una de-a lor care chiar ar face asta.

— Bineînțeles că nu! am răspuns repede, ignorând gura Mariei care tocmai se deschidea să spună ceva. Nu am nevoie de golani în viața mea.

Replica mea fusese cam acidă, pentru că l-am văzut pe Andrei lăsând privirea în jos. Dar, ce îmi păsa mie? Era un străin pentru mine și în cele din urmă, spusesem adevărul. Asta simteam.

— Eu mă întorc acasă, Maria. Bănuiesc că rămâi aici, am oftat.

— Mai rămâi cu noi, mă rugă ea.

— Știi că nu...

Dar, vocea mea fu acoperită de un zgomot din ce în ce mai tare de motor. M-am răsucit iritată spre zgomot și am văzut o motocicletă mare și neagră oprindu-se exact lângă mine. Era călărită de un băiat... mai degrabă bărbat, înalt, musculos, cu păr săten încis tuns scurt pe laterale și mai mare în față, ciufulit din cauza vântului. Atât am putut să observ din scurta cercetare.

— Ce dorești? l-am întrebat printre dinți.

— De ce aș vrea ceva? îmi răspunse tot printr-o întrebare, în timp ce puse piedica motocicletei și se rezemă de ea.

Își aprinse o țigară cu o brichetă mică, argintie și suflă tot fumul spre mine.

— Nu e trotuarul suficient de mare pentru tine și ego-ul tău? m-am răstit.

I-am auzit pe cei doi porumbei chicotind în spatele meu și m-am întors să îi privesc încruntată. Andrei ridică o mână în semn de salut, rânjind spre noul venit.

— Hei, Marco, ce faci? îl întrebă el pe băiat și eu am închis ochii, dorindu-mi să mă pot face invizibilă.

— Dădeam o raită. Cine e înțepata? întrebă în timp ce continuă să tragă din țigara aia stupidă și zâmbind răutăcios când mă văzu tușind de două ori.

— Ea este Elena, prietena Mariei, răsunse Andrei.

— Pot să mă prezint și singură, am spus privindu-l pe așa zisul Marco în ochi, cu ciudă, dar chiar nu am niciun motiv pentru a o face!

Apoi m-am întors spre Maria și i-am spus:

— Nu știu cum suporți un anturaj ca asta. Eu plec acasă, sună-mă când ajungi și tu ca să știu că ești bine.

Apoi am pupat-o și le-am întors spatele, îndepărându-mă, dar nu înainte de a-l auzi pe acel nesuferit de Marco strigând după mine:

— Să ai o zi la fel de acră ca tine!

Patul meu mă liniștea puțin. Doar puțin, pentru că nervii mei încă erau întinși la maxim. Cine se crede acel bădăran să îmi vorbească aşa? Mai și strigă după mine în gura mare! Bine, adevărul e că eu l-am luat la întrebări prima, dar nu asta contează, m-a întepat primul cu remarka lui neobrăzată! Cât tupeu!

Dar nu aveam de gând să îl las să îmi strice seara, spre ușurarea mea nu mai eram nevoie să îl văd vreodată. Nu mai aveam de gând să merg la vreo întâlnire de-a Mariei de acum înainte. Slavă Domnului că am ajuns cu bine acasă măcar!

Am adormit agitată și nu am început încă o zi de școală la fel de încântată cum o făcusem cu o zi înainte, însă până la cina cu ai mei, incidentul era aproape uitat.

— Cum merge cu școala? mă întrebă tata în timp ce își mai tăia o bucată din friptură.

— Foarte bine, i-am zâmbit. În curând o să ai competiție serioasă.

Tata râse, privindu-mă mândru.

— Nu mă îndoiesc de asta, draga mea.

— Familia Constantin ne-a invitat în weekend la cină, interveni mama.

— Lisa Constantin? Directoarea editurii? întrebă tata.

— Bineînțeles că ea, Carol. Soțul ei tocmai a intrat în politică și vor să sărbătorească.

Grozav. Asta lipsea, să îl mai văd încă o dată pe Paul. Fusesem împreună în vara anului trecut, dar nu îmi puteam explica încă de ce. Nu mă atrăgea într-un mod special, dar fiind insistent, am acceptat să fiu iubită. Nu a durat prea mult, spre disperarea mamei, însă continua să îmi facă avansuri de câte ori avea ocazia.

— Eu am terminat. Pot să plec în camera mea?

- Sigur, răspunse tata. Noapte bună scumpă.
- Noapte bună.

— Astăzi avem petrecere! strigă Maria încântată în curtea liceului în timp ce ne aşezam pe una dintre băncile din lemn, ca să mâncăm.

— Iar? am întrebat-o, mușcând din sandvișul meu.

— Cum adică, iar? Au trecut deja 3 săptămâni de la ultima. În plus, e vineri, nu poți să mă refuzi.

— Unde mai e de data asta?

— Lângă lac. Un prieten de-a lui Andrei își sărbătorește ziua de naștere.

— O, nu, nici nu mă gândesc, i-am tăiat eu elanul.

— Poftim? De ce nu? se plânse ea.

— Nu vreau să am de a face cu oameni de genul ăla Maria, ți-am mai spus.

— Nu e aşa cum crezi tu. Părinții băiatului sunt medici, face parte dintr-o familie bună.

— Dar cu un anturaj prost.

— Vrei să nu mai critici atât și să te relaxezi și tu o dată în viață?

Am respirat adânc. Poate că avea dreptate, eram încordată mai mereu din cauza școlii și a imaginii de fiică perfectă creată de mama, în mare parte, pentru statutul familiei. Poate că puțină distracție nu ar strica.

— Bine, la ce oră? am oftat.

Patru cuvinte și prietena mea era în extaz.

— La opt sunt la tine, te ajut să te aranjezi.

Am dat din cap aprobator și am mai mușcat o dată din sandviș.

Desigur că orele trecuseră repede, când Maria apăru la ușa camerei mele eu aveam deja temele pregătite pentru luni și un eseu gata. Nu îmi plăcea să las lucrurile pe ultima sută de metri.

De data aceasta mă îmbrăcasem într-o salopetă vaporoasă și fină cu mâncă lungă, de un roz pal, care avea mici detalii aurii. Era elegantă și comodă, în plus era suficient de cald afară pentru o seară de primăvară.

— De data asta te-ai întrecut pe tine, zâmbi Maria din prag.

Ea purta o fusta mulată din piele, roșie ca focul și o cămășuță albă.

— Iar tu ești indecentă, i-am răspuns chicotind.

— Asta e și ideea. Haide, te ajut eu cu părul.

Maria îmi prinse câteva șuvițe de păr la spate cu un elastic mic și eram gata.

— Unde le-ai spus alor tăi că mergem?

— La ziua Ioanei.

— Și cadourile? se panică ea.

— Sunt la tine, am rânjit.

Prietenă mea mă privi mândră, apoi butonă telefonul pentru a comanda un taxi. Spre norocul nostru, ai meu nu au pus prea multe întrebări și noi am urcat vesele în mașină.

Într-adevăr, casa nu arăta atât de rău pe din afară, comparativ cu ce am găsit înăuntru. Băuturi, multe băuturi. Sticle, unele sparte, doze și pahare peste tot, ba chiar mă și împiedicam de ele, nereușind să le văd în întuneric și pe cele de pe jos. Doar un glob disco cu lumini colorate însuflețea muzica dată mult peste limita normală.

— Haide, l-am văzut pe Andrei! îmi strigă ea în ureche.

Băiatul era la fel de cald și vesel ca și ultima dată când îl văzusem, ceea ce mă făcea să mă rușinez cumva, eu fusesem destul de dură cu el. De aceea voi am cumva să mă revanșez și mi-am spus că astăzi mă voi relaxa și mă voi simți bine.

Am mers toți trei pe ringul de dans improvizat lângă mulți alții care deja se mișcau frenetic și am început să dansăm și noi liberi, fără a ține cont de mișcări. După aproape o oră ne-am dus să ne luăm ceva de băut, pentru că eram însetați din cauza dansului.

— Ce sa fie? ne întrebă Andrei.

— Eu vreau vin cu apă minerală, răspunse Maria.

— O cola, te rog, am cerut eu.

— O, haide! exclamă el. Alege ce vrei tu.

— Doar o cola, am dat din cap râzând și el nu mai insistă.

Cu băuturile în mână, am ieșit afară pentru a ne auzi ce vorbim. Era chiar plăcut să stau cu ei și nu îmi venea să cred că mă simt bine.

— Și, tu nu bei deloc? Adică... niciodată? mă întrebă Andrei și Maria chicoti.

— Nu, nu beau. Nu îmi place.

— Bineînțeles că nu, ce ar spune tăticul dacă ar afla că fetiței lui îi plac lucrurile interzise?

M-am încordat dintr-o dată, toată relaxarea de dinainte risipindu-se într-o clipă. Știam vocea aia energică de calmă și disprețuitoare, deși nu o auzisem decât o singură dată.

M-am întors și iată-l aici, în toată splendoarea lui, bădăranul din parc.

— Nu mă aștept ca tu să înțelegi, am răspuns cât de urât am putut. Un nimeni ca tine nu gândește prea mult!

Atunci i-am văzut ochii pentru prima dată. Erau de un cenușiu închis, dar acum parcă prindea viață și mocneau de furie. L-am văzut pe Andrei foindu-se și îmi dădeam seama din toată agitația că am trecut o limită pe care eu nu o înțelegeam.

Dar, furtuna nu dură decât o clipă, pentru că el își relua postura de „hai să te iau peste picior”.